

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/42 WA

in de klacht nr. 115.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens tot uitspraak over te gaan, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klagers zoon, die in 1979 is geboren, is bij verzekeraar tegen het risico van aansprakelijkheid verzekerd krachtens een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren (a.v.p.).

In artikel 4.1 onder a van de op de verzekering toepasselijke polisvoorwaarden is bepaald: 'Niet gedekt is de aansprakelijkheid van een verzekerde voor schade die voor hem het beoogde of zekere gevolg is van zijn handelen of nalaten'.

Bij vonnis van de politierechter van 5 maart 1999 is klagers zoon veroordeeld wegens het 'openlijk met verenigde krachten geweld plegen tegen personen' gepleegd op 1 mei 1998, en veroordeeld tot gedeeltelijke voldoening van de schadevordering van de benadeelde partijen.

Klager heeft het schadevooral van 1 mei 1998 bij verzekeraar geclaimd, maar deze heeft met een beroep op voormeld artikel 4.1 onder a geweigerd dekking te verlenen.

De klacht

Verzekeraar beroept zich ten onrechte op de opzetsluiting van artikel 4.1 onder a van de toepasselijke polisvoorwaarden. Hij onderbouwt dat beroep niet dan wel onvoldoende met aantoonbare feiten en omstandigheden. Voorts gaat hij voorbij aan het arrest van de Hoge Raad van 6 november 1998, RvdW 1998, 207c/NJ 1999, 220.

2000/42 WA

Het standpunt van verzekeraar

Bij het vonnis van 5 maart 1999 is de zoon van klager door de politierechter veroordeeld ter zake van openlijk geweld plegen (met verenigde krachten) tegen drie personen. Deze drie personen hebben zich als benadeelde partijen in de strafzaak gevoegd.

Naar de mening van klager is verzekeraars beroep op de opzetclausule van artikel 4 sub 1.a niet dan wel onvoldoende onderbouwd met aantoonbare feiten en/of omstandigheden en is verzekeraar voorbijgegaan aan het arrest van de Hoge Raad van 6 november 1998, NJ 1999, 220.

Klager stelt in zijn brief van 22 maart 1999 aan verzekeraar dat uit de ter zake opgemaakte processen-verbaal niet kan worden opgemaakt dat de ingetreden schade het beoogde of zekere gevolg is geweest van het handelen van zijn zoon. Zijn zoon zou zich er niet van bewust zijn geweest dat de schade die zich in feite/concreto heeft voorgedaan, het gevolg zou (kunnen) zijn van zijn handelen. Daartegenover staat dat klager in de brief erkent dat het handelen onbedoeld is geëscaleerd en heeft geresulteerd in openbare geweldpleging tegen drie personen.

In zijn brief van 7 mei 1999 aan verzekeraar stelt klager dat het handelen van zijn zoon tijdens de geweldpleging gericht was op het achterhalen van diegene uit de groep die iets naar klagers zoon had geroepen.

Blijkens het proces-verbaal van verhoor heeft klagers zoon verklaard, aldus verzekeraar: 'Ik heb de jongen met mijn tot vuist gebalde rechter hand opzettelijk en met kracht in zijn gezicht geslagen en voelde en zag dat ik hem in zijn gezicht raakte. Ik begon (vervolgens) om mij heen te slaan. Wanneer hij (klagers zoon doelt daarbij op een andere jongen) zegt dat ik hem wel geslagen of geschopt heb, dan weet ik het niet. Het is (desgevraagd) best mogelijk dat het letsel dat die jongens hebben opgelopen, door mij en de andere verdachte kan zijn veroorzaakt'.

Niet onvermeld mag blijven dat - ook - uit de verklaring van klagers zoon blijkt dat de benadeelde partijen hem niet hebben geslagen. Hij denkt dat zij daartoe de kans niet gekregen hebben.

In de voegingsformulieren van de drie benadeelde partijen staan de gevolgen van het voorval omschreven. Samengevat zijn dat, afgezien van geringe materiële schaden, kneuzingen, blauwe plekken, scheuringen van lip en beenspier, lichte hersenschudding, gehoorbeschadiging en gezichtsvelduitval.

In zijn brief van 15 juni 1999 heeft verzekeraar klager erop gewezen dat uit het bovenvermelde arrest van de Hoge Raad blijkt dat de rechter onder omstandigheden uit de gedragingen van de verzekerde kan afleiden dat het letsel was beoogd of dat verzekerde zich ervan bewust was dat het letsel het gevolg van zijn handelen zou zijn.

Het lijkt geen twijfel dat uit de processen-verbaal van aangifte respectievelijk van verhoor van getuigen blijkt dat zo klagers zoon het letsel al niet heeft beoogd, het letsel in elk geval het zekere gevolg was van zijn handelen.

2000/42 WA

Verzekeraar meent zich dan ook op goede gronden op de opzetclausule te hebben beroepen.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken. Deze heeft daarbij zijn afwijzend standpunt volledig gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Ter discussie staat niet dat klagers zoon alle drie slachtoffers heeft mishandeld. De Raad gaat daar daarom van uit.
2. Blijkens de voegingsformulieren had de mishandeling voor de slachtoffers, tezamen genomen, tot gevolg een lichte hersenschudding, diverse kneuzingen en blauwe plekken, gehoorbeschadiging en gezichtsvelduitval, scheuring van lip en beenspier, 10 dagen bedrust, inkomstenderving, angststoornis gevolgd door depressie, materiële en immateriële schade.
3. In zijn arrest van 6 november 1998, N.J 1999,220, heeft de Hoge Raad overwogen dat de onderhavige opzetclausule in een geval waarin een verzekerde letsel heeft toegebracht, geen verdere strekking heeft dan van de dekking uit te sluiten de aansprakelijkheid van een verzekerde die het in feite toegebrachte letsel heeft beoogd of zich ervan bewust was dat dit letsel het gevolg van zijn handelen zou zijn, zulks onder de aantekening dat de rechter onder omstandigheden uit de gedragingen van de verzekerde kan afleiden dat deze het letsel heeft beoogd of zich ervan bewust was dat dit letsel het gevolg van zijn handelen zou zijn.
4. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat klagers zoon beoogd heeft de slachtoffers gering letsel, zoals kneuzingen en blauwe plekken toe te brengen, althans zich ervan bewust was dat dit letsel het gevolg van zijn handelen zou zijn. Niet verdedigbaar daarentegen is het standpunt van verzekeraar dat zulks ook geldt bij de ernstiger hier gestelde vormen van letsel: een lichte hersenschudding, gehoorbeschadiging, gezichtsvelduitval, angststoornis gevolgd door depressie en scheuring van een beenspier.
5. Verzekeraar heeft dan ook door de schade geheel af te wijzen de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad. Zulks leidt ertoe dat de klacht ten dele gegrond moet worden verklaard. De Raad verbindt hieraan de consequentie dat verzekeraar met klager in overleg behoort te treden omtrent de aanwezigheid en de omvang van de zojuist genoemde ernstiger vormen van letsel die in beginsel voor rekening van verzekeraar komen.

2000/42 WA

De beslissing

de Raad verklaart de klacht deels gegrond, deels ongegrond en verbindt hieraan de onder 5 genoemde consequentie.

Aldus is beslist op 3 april 2000 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)